

EL NEM MONDOTT IMA

Gégény István

Fáj, hogy nem szólhatok.
Bár mondtam volna ezernyi szép gondolatot,
Mégis itt ülök szavaim börtönébe zárva,
Süket csendet hallgatok.

Fáj, mert adni vágytam,
Helyette most én kapok.
Mégsem bánom már, hogy így lett,
Hisz oly gyakran hiába szólalok.

Mert az igazi fohász nem az ajkakon,
Benn a szívben fakad.
Nem száll tova szép szavakon,
Örökre bensőm kincse marad.

Szállni tanul a lelkem,
Szólni a szám,
Közben a csend néma szárnyain
Az Úrhoz talál imám.

Forrás: www.keresztyendalok.hu